

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344128064/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Men endnu paa Vogntrinet holdt den ældste sin unge Søster tilbage og hviskede:

«Aa kunde han dog blot bevæges til at blive her, saa vilde vi lettere faa Guldet fra ham.»

«Hvorom taler I?» spurgte Prinsen.

Men Svigerinden svarede med stor Venlighed:

«Ak, vi taler om, at det gør mig saa ondt at skilles fra min lille Søster. Bliv her i Montmartre hos min Søster og nærved mig. Smukke Prins, du skal ikke fortryde det.» Og der blinkede noget sødt og sælsomt i den ældstes Øje.

«Nej!» Prinsen rynkede Brynene.

Det var et uendeligt Hviskeri.

«Husk nu paa, at du nøje gør, som jeg har sagt dig, Sylvia. Aa kunde jeg blot rejse med og vejlede dig med at dreje Guldet fra ham.»

«Hvorom hvisker I?»

«Kære, smukke Prins, jeg vil gaa jer begge til Haande. Tag mig med!»

«Kusk, kør for den Lede!»

Nu slap den ældste Søster den unge.

«Kære, smukke Prins, nu kører min Søster bort til sit Bryllup, mens jeg bliver her bedrøvet og ene. Giv mig i alt Fald til et Par Sølvspænder, saa jeg kan gaa i Møllen og danse . . . Nu Hjærtens Tak, du velsignede Prins, lev vel, vær god mod min lille Søster. Sylvia, husk mine Formaninger, vær god mod Prinsen.» Men hemmelig hviskede hun: «Ikke et Kys, før du har Guldet! ikke et Kys, Sylvia!»

Naa, Bruden er i Vognen, Vogn døren lukket. Tiop – tiop – tiop – tiop pjasker Hestens Hove paa den vaade Gade. Den tiloversblevne Søster lukkede sin Østersbanke, købte Sølvspænder til sine Sko og gik i Møllen for at danse.

Der er det, at næppe er det Vinter, saa bliver det Foraar igen i Paris. Tiop – tiop – tiop – tiop lod Hovslagene. Skont Natten var sort og fugtig, kun plettet af sparsomme Lygter, hvor Prinsen kørte med sin nyvundne Brud, mærkede han af en vis Muldjordslugt alle Vegne Vaaren, Befrielsen. Og saa var der det, at næppe var Vogn døren smækket i for Sylvia, før denne hemmelighedsfulde tænkte lige saa lidt paa Formaninger og ligevægtige Søstre som Foraarsbækken paa den Sne og Is fra i Fjor. Tiop – tiop – tiop – tiop klappede Hestehove-